

ЧУМА

СТАРА ГРАВЮРА НА ДЪРВО

«По-завчера, въ града когато идяхъ,
Азъ чумата въ полето долу видяхъ —
Прегърбена, изпита, парцалива —
Като веда изъ гробъ излязла жива.

Померихъ тамъ отъ пътъ да се отбия,
Изъ нивите на нейде да се скрия,
Ала ме тя съзре и отъ далеко
Къмъ мене сви по синура напреко.

И спряхъ се ази сепнатъ и замаенъ,
Сърце сви ужасъ до тогасъ незнаенъ: —
Катъ хралупа уста беззъби зеятъ,
Два въглена — очи зловещо греятъ.

Тя кивна ми и покрай менъ отмина...
Мравунякъ сякашъ по снага ми мина,
И ~~сър~~ли ме въ ~~о~~ огънь... и престъпамъ
Едвамъ, и все току се нещо съпамъ.

Два пъти се обръщахъ къде нея,
Два пъти ме воня на лешъ обвея,
На трети пътъ се повалихъ на пътя,
Съ ~~с~~ ужасъ погледъ впилъ къмъ далнината:

Чакъ въ небеса извита като хала,
Тя сянката си черна бе простряла
Тамъ надъ полето —, класове нивята
Превиваха безъ вятъръ къмъ земята.

Ей задъ ридътъ тя превали и свърна.
Но пакъ назадъ изюденъ ликъ извърна,
И блясна съ погледъ и ръка издигна —
И сякашъ пламъкъ изъ уста изригна...»

«Вода!» — и сгърченъ нокти вряза въ тело,
Съ ~~с~~ чумави дамки поду се чело.

И гърчъ и стоиъ — и нещо пакъ извикна...
И кървавъ гной му изъ устата бликна.